

PRÆDIKEN JULEDAG 2016

VESTER AABY KL. 9 – AASTRUP KL. 10.15

Tekster: Es. 9,1-6a; Hebr. 1,1-5; Luk. 2,1-14

Salmer: 99,100,123,114,112

Kom, Jesus, vær vor hyttegæst
hold selv i os din julefest!
Da skal med Davids-harpens klang
dig takke højt vor nytårssang

Julehjerter.

Det handler juledag om.

Og det er Juledag i dag.

Stilhed efter juleaften.

Træthed, der møder en ny dag.

Julemorgen er enkeltordenes morgen. Ordene om Ordet, der i nat blev kød og tog bolig iblandt os.

Det er julemorgen som om det er ”efter”, der tænker tilbage på ”før.” Alligevel er det samtidig som om, det er lyset, der kæmper sig vej i mørket. Også selvom det ikke når ret langt denne vintermorgen uden for vore vinduer.

Men det er kun som om.

For det er **ikke** efter. Det er juledag. Det er selve dagen. En af de største helligdage i kirkeåret.

Derfor er der stilhed over dagen. Stilhed over juledag. Fordi mest muligt af den travle verden uden for vore vinduer prøver at stå stille i dag.

Sådan så ordene om julebudskabet kan stå i centrum. Ordet som tager bolig i dag. Som tog bolig i nat.

Og som **vil** tage bolig i os. Til evig tid.

Det er også fordi det er tæt på stadigvæk, at der er stilhed. Sådant som der er stilhed i orkanens øje inden blæsten begynder igen fra en ny kant.

Når det bliver hverdag igen på tirsdag. Det er fordi vi er så tæt på i **dag**, at vi næsten ikke kan se. Næsten ikke kan høre.

Det er fordi ordene er beregnet på at skulle høres midt i vores hverdag.

Fordi det er der, vi skal leve af dem og leve på dem.

Det er ordene om Jesu fødsel, der står i centrum i dag. Også i dag. Det er Lukasevangeliets kapitel 2 vers 1 til 14. De ord, der også kaldes for "Juleevangeliet."

Vi hørte også ordene i kirken i går. Måske har nogle også hørt ordene eller læst ordene i de seneste dage.

Men selvom de hører til i går og i dag, så er det ord, der skal blive stående. Også medens dagene går og vokser sig til år.

Medens i går bliver til i dag og begynder at forberede sig på i morgen. Eller på tirsdag.

Det er ord, der ikke lader sig ændre af om det er lørdag eller søndag. Om det er travlhed før eller stilhed efter juleaften. Om det er hverdagens tanker eller helligdagens fred, der fylder.

Ordene står parat og venter. Det er glædeligt budskab.

De venter stille og roligt i vintermørket.

Venter på at flette med menneskers hjerte.

Og gøre menneskers hjerter til julehjerter.

De hjerter som mennesker kan lave symboler på. Flettede julehjerter på træet. Symboler på Guds kærligheds magt i verden.

De julehjerter vi har hængt på juletræet er flettede af forskellige farver. I forskellige mønstre. Lyse og mørke mellem hinanden.

Måske ikke alle lige nøjagtige.
Men måske så meget mere oprigtige.
Modtagelige.

Måske er det julehjerter skabt af barnehænder, der jublede over, at det lykkedes. Måske er det julehjerter skabte af hænder, der nok kan skabe nøjagtige hjerter, der passer sammen. Julehjerter, hvor der er klippet nøjagtig langt nok. Men som måske alligevel skabt af mennesker, der ikke **rigtig** har hjertet med.

Fordi farverne af menneskers tankemylder endnu en gang blev til kontrastfarver mod juleglæden. Og stiller sig i vejen for modtageligheden.

Selvom tanken oprindelig var god nok. Begyndte godt nok. Juledag er juleevangeliets møde med menneskers hjerte. Det hjerte, vi kan finde på at bruge som symbolet på vores modtagelighed. Vores længsel efter, at det skal blive jul inden i os. Fordi vi ved, hvad jul er.

Hjertet er symbolet på den stald i os alle, som hver især for os er det sted, hvor barnet skal blive født, hvis det skal blive jul i os.

Selv på en kold vintermorgen.

Selv i vintermørket.

Selv i en travl hverdag, når der ikke længere står jul på kalenderbladene. Midt i tankernes mylder om alt muligt, der har med jul at gøre. Eller alt muligt, der **ikke** har med jul at gøre. Midt i alt det, der ikke holder juleferie bare fordi vi prøver at gøre det.

Lige der skal julens glade budskab flette sammen med vores hjerte.

Løfte dets glædes vinger, som vi skal synge lige om lidt.

Et flettet julehjerte skal være lavet rigtigt for at kunne rumme.
Fletter man forkert, afsløres det straks. For så kan man ikke
lægge noget ind i hjertet.

Så kan træet nok vises. Men det kan ikke spises.

Vi skal kunne **rumme**, for at det kan blive jul.

Men mennesker kan have svært ved at rumme. Sig selv.

Eller hinanden. Vi kan være fyldt op af alt muligt, der kan stille
sig i vejen. For os selv eller for andre.

Det er ikke noget nyt. Det skete allerede i de dage i Betlehem.

Verden havde svært ved at rumme selv en barnefødsel. Den var
allerede fyldt op. Der var ikke plads i herberget. Verden havde
fyldt sig selv op med statistikker og optællinger. Med krav om
resultater og krav om perfekte julehjerter, der rimer på
manglende smerter.

Verden kunne med andre ord ikke se sig selv, som den var.

Ville ikke rumme sig selv, som den var.

Derfor måtte de to, der var ved at blive til tre vandre videre.

Som tankerne kan vandre videre på jagt efter hvile. På jagt
efter løsninger i vintermørket.

På jagt efter et sted, der kan rumme.

Men tiden kom, da hun skulle føde. Selvom mennesker ikke
havde tid.

Derfor **blev** det juledag i Betlehem.

Verden kunne ikke holde Gud tilbage. Han **ville** fødes ind i
verden.

Om det så kun blev i en stald langt væk hjemmefra.

Og af trætte mennesker, der var på vanding fordi verden skulle
skrives i mandtal.

Og Gud **blev** født.

I nat. Julenat.

Derfor er det i dag blevet julemorgen. Derfor står en travl verden stille i vintermørket.

Og lader sig rumme. Af Gud. Så vi kan rumme Gud.

Endnu en gang.

Gud vil altid komme til verden. Vil altid skaffe sig plads i verden. Og hun **fødte** Guds søn. Og svøbte ham. Og lagde ham.

Selvom der ikke var plads i herberget.

Så **kom** Gud til verden i denne nat.

Det skete i de dage – og det skete i nat.

Derfor står ordene nu venter stille i mørket. De **har** skaffet sig plads i verden.

Nu venter de blot. Venter på, at vi skal opdage, at der er skabt plads i vort hjerte.

At også vort hjerte er flettet rigtigt. Af Gud.

Og er flettet sammen med Gud.

Det blev det, da han i vores dåb lod sig føde og tog bolig også i os.

Sådan så vi kan rumme ved Guds kræfter i stedet for ved vore egne. Sådan så vi kan høre, hvad Gud siger til mennesker:

Julenat og påskemorgen: ”Frygt ikke!”

Sådan så vi kan se påskelys i stedet for vintermørke julemorgen.

Frygt ikke. Thi se, jeg forkynder jer en stor glæde som skal være for hele folket. Julemorgens glæde. Der er født Jer en frelser. Han er Kristus Herren.

Julemorgen står og venter på os. Vi skal bare åbne øjenene.

Ørerne.

Og lade Gud åbne vore hjerter.

Hjerte, løft din glædes vinger
Men verden vil gerne stå i vejen. Og vi kommer til at stå i
vejen. For hinanden og for os selv.
Mørket ruger over markerne i denne vinternat. Hjernekulde
kæmper mod hjertevarme, når sindet igen vil kræve beviser på
tirsdag. Eller andre dage. Og verden vil igen og igen kræve
indsats og mødetider. Optællinger og statistikker.
Derfor må vi vende tilbage til Guds glædelige budskab.
Igen og igen. Hver gang vi har trådt tunge stier. Derfor har vi
fået **lov** til igen og igen at vende tilbage. At standse. Og høre.
Ligesom vi gør det julemorgen fordi stilheden fik tag i os. Så vi
kunne høre evangeliet om, at Gud **har** taget bolig.
Iblandt os.
At der er dør – til den sande glæde.

Glædelig Jul.

AMEN